

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/98/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6821201759
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6821201759.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a sudcov Mgr. Martina Štubniaka (sudca spravodajca) a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v spore žalobcov 1/ A. A., narodený XX. XX. XXXX a 2/ B. A., narodená XX. XX. XXXX, obaja žalobcovia s trvalým pobytom XXX XX C. XXX, obaja žalobcovia právne zastúpení Mgr. Martinom Jankovičom, advokátom, so sídlom Železničná 257/19, 050 01 Revúca, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o zaplatenie po 3.000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku bývalého Okresného súdu Revúca č. k. 6C/37/2021-128 z 23. augusta 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (druhý výrok) m e n í tak, že žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 150,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 14. 08. 2020 do zaplatenia a žalobkyni 2/ sumu 350,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 14. 08. 2020 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti výroku o zamietnutí žaloby (druhý výrok) rozsudok p o t v r d z u j e.

II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Revúca (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 650,- Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 14. 08. 2020 do zaplatenia a žalobkyni 2/ takisto sumu 650,- Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 14. 08. 2020 do zaplatenia, všetko v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (druhý výrok). Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov konania v rozsahu 100 % (tretí výrok).

2. Súd prvej inštancie takto rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobcovia 1/ a 2/ domáhali zaplatenia každý po 3.000,- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti s ich trestným stíhaním, v ktorom boli spod obžaloby právoplatne oslobodení. Po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení veci v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) a ods. 2, § 4 ods. 1 písm. f), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a ods. 4 a § 17 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. dospel k záveru, že pokiaľ boli žalobcovia trestne stíhaní a následne spod podanej obžaloby v konečnom dôsledku právoplatne oslobodení, išlo o nedôvodné trestné stíhanie, čím boli porušené ich práva a žalovaná je preto povinná nahradiť im všetky vzniknuté nároky na náhradu škody i nemajetkovej ujmy. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti a zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhanie je totiž

iba jeho neskorší výsledok, čo je dané tým, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je objektívnej povahy s absolútnym charakterom, pretože štát sa svojej zodpovednosti za škodu nemôže zbaviť. Prvoinštančný súd skonštatoval, že vzhľadom na právoplatné oslobodenie spod obžaloby bol daný základ nároku žalobcov 1/ a 2/ na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej predmetom odškodnenia sú subjektívne prežívané negatívne následky nastalé v ich osobnostnej sfére v dôsledku trestného stíhania. Poukázal v tomto smere na výpovede žalobcov 1/ a 2/ i výpovede svedkov a dospel k záveru, že strata návštevnosti obchodu, ktorý žalobcovia ešte len otvárali v čase po začatí trestného stíhania nebola dôsledkom trestného stíhania, na druhej strane ale žalobcovia zle znášali vedenie trestného stíhania, v dôsledku ktorého malo dochádzať k ich sústavnému ohováraní obyvateľmi obce Lubeník po dobu niekoľkých rokov, kvôli čomu sa žalobkyňa 2/ hanbila, nevychádzala z domu, nechodila ani do obchodu, prestala sa stretávať aj s kamarátkami a žalobca 1/ sa tiež prestal stretávať s kamarátmi, nechodil do pohostinstva ani hrať futbal. Považoval ale vzhľadom na znalosti miestnych reálií Obce Lubeník za neuveriteľné, aby sa v obci niekoľko rokov neriešilo nič iné iba trestné stíhanie žalobcov, ktorí navyše nevedeli menovite označiť ani jednu osobu, ktorá ich mala ohovárať, hoci ide o malú obec, v ktorej každý každého pozná. Svedkovia potvrdzujúci vyjadrenia žalobcov boli členmi ich blízkej rodiny a jediný nestranný svedok, ktorým bol starosta Obce Lubeník o žiadnom ohováraní nepočul. Ďalej prvoinštančný súd dospel k záveru, že trestné stíhanie žalobcov nebolo motivované nejakým osobitným motívom, pričom prípad žalobcov je potrebné odlišovať od prípadov osôb, ktoré boli prvýkrát v živote trestne stíhané, nemali nikdy žiaden problém so zákonom a ani neprišli do kontaktu s políciou, prokuratúrou, či súdmi. Takéto „prvostíhané“ osoby vnímajú vedenie trestného stíhania intenzívnejšie ako osoba, ktorá už takúto skúsenosť, či dokonca pravidelný kontakt s OČTK má resp. mala a v tomto smere z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobcovia neprišli do kontaktu s políciou prvýkrát, predtým mali medzi sebou tri priestupkové konania, žalobca 1/ sám jedno ďalšie priestupkové konanie a jedno trestné stíhanie ukončené zmierom, čo podľa prvoinštančného súdu znamená, že neprežívali danú ujmu tak intenzívne. Pokiaľ potom žiadne výraznejšie negatívne zásahy do osobnostnej sféry žalobcov preukázané neboli, dospel prvoinštančný súd (po komparácii s výškou priznanej ujmy v iných druhovo podobných, no skutkovo odlišných prípadoch) k tomu, že je primerané kompenzovať ujmy žalobcov sumou 650,- Eur pre každého z nich. Nebolo totiž postačujúce iba vysloviť porušenie práv žalobcov 1/ a 2/ a uložiť žalovanej, aby sa im písomne ospravedlnila. Keďže rozhodnutie o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je rozhodnutím deklaratórnym, priznal žalobcom prvoinštančný súd aj nárok na úroky z omeškania, kedy sa žalovaná dostala do omeškania doručením oznámenia o nevyhovení žiadosti žalobcov o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ich advokátovi, k čomu došlo dňa 14. 08. 2020. Od toho dňa im patrí úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej sumy do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcov 1/ a 2/ zamietol ako nedôvodnú. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a nakoľko rozhodnutie o výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu, boli žalobcovia v konaní úspešní v celom rozsahu aj napriek čiastočnému zamietnutiu žaloby.

3. V zákonnej lehote podali proti rozsudku odvolanie žalobcovia 1/ a 2/ napádajúc jeho druhý výrok a tiež závislý tretí výrok o trovách konania. Označili odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP požadujúc zmeniť napadnuté rozhodnutie a priznať im uplatnené nároky v celom rozsahu, resp. rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. V odvolaní tvrdili, že prvoinštančný súd nepostupoval správne, pokiaľ im nepriznal aj zvyšok žalovaných súm, hoci v rozhodnutí sám uviedol, že základná náhrada nemajetkovej ujmy je stanovená sumou 100,- Eur za jeden mesiac trvania trestného stíhania, pokiaľ neboli zistené ťažšie následky, resp. nebol preukázaný osobitný motív vedenia trestného stíhania OČTK. V tomto smere mohol teda prvoinštančný súd túto sumu len navyšovať a nie naopak z tejto sumy uberať. Súd prvej inštancie nesprávne uviedol, že ich trestné stíhanie trvalo 29 mesiacov, keď z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že obvinenie im bolo vznesené uznesením zo dňa 08. 12. 2016 a právoplatne boli oslobodení spod obžaloby dňa 22. 10. 2019, t. j. po takmer 35. kalendárnych mesiacoch. Zároveň označili žalobcovia rozsudok prvoinštančného súdu za nepreskúmateľný, lebo prvoinštančný súd neuviedol, k akej konkrétnej sume za jeden mesiac nezákonného trestného stíhania dospel, keď im priznal zhodne po 650,- Eur. To znamená, že mesačne im priznal po cca 23,- Eur, ktorá suma je skôr symbolická, nezohľadňujúca uvedený záver o výške náhrady nemajetkovej ujmy 100,- Eur za mesiac nezákonného trestného stíhania. Žalobcovia tiež namietali akým spôsobom prvoinštančný súd posudzoval ich trestnú minulosť, kedy žalobkyňa 2/ nemá žiaden záznam v registri trestov, nebola nikdy právoplatne odsúdená, je teda bezúhonnou osobou a žalobca 1/ síce má záznam v registri trestov, avšak konanie skončilo

schválením zmiernu, nebol teda nikdy právoplatne odsúdený a pokiaľ ide o žalobkyňu 2/, táto mala evidované iba 3 priestupky v oblasti dopravy, čo je bežnou súčasťou každodenného života u občana a ďalšie dve priestupkové konania boli právoplatne zastavené. Okrem toho súd nebral do úvahy tieto rozdiely, keď im obom priznal rovnako po 650,- Eur a nevysporiadal sa ani s dobou, kedy mali spáchať tieto priestupky a či nie sú staršieho dáta.

5. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

6. Na základe odvolania žalobcov 1/ a 2/ krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku sčasti zmenil podľa ust. § 388 CSP a sčasti potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP a v súvislosti s tým podľa § 396 ods. 2 CSP rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

7. V prejednávanej veci sa žalobcovia 1/ a 2/ domáhali zaplattenia po 3.000,- Eur s príslušenstvom titulom náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktorým bolo uznesenie o vznesení obvinenia vzhľadom na skutočnosť, že ich trestné stíhanie skončilo právoplatným oslobodením spod obžaloby. Súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel a priznal žalobcom po 650,- Eur s príslušenstvom majúc tieto sumy za primerané následkom zisteným v osobnostnej sfére toho-ktorého žalobcu s prihliadnutím na kritériá určené v ust. § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z.

8. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne vychádzal z jednotlivých ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci jeho orgánmi. V nadväznosti na to prijal správny záver aj v tom, že uznesenie o vznesení obvinenia je treba považovať za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) cit. zákona, nakoľko žalobcovia boli spod obžaloby právoplatne oslobodení, lebo nebolo dokázané, že skutok spáchali. Judikatúra je už totiž dlhodobo stabilná v tom, že nárok na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej začatím trestného stíhanie sa posudzuje ako nárok na náhradu škody (ujmy) spôsobenej nezákonným rozhodnutím. V zmysle § 3 ods. 2 cit. zákona ide pritom o zodpovednosť objektívneho charakteru (bez ohľadu na zavinenie) s absolútnou povahou (bez možnosti liberácie), t. j. o zodpovednosť za výsledok.

9. Vychádzajúc potom z prvoinštančným súdom vykonaného dokazovania aj odvolací súd dospel k záveru, že iba konštatovanie porušenia práv žalobcov nebolo možné považovať za dostatočné a že ujmy žalobcov nemožno odčiniť inak ako poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Žalobcovia si teda dôvodne uplatnili peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy. Na rozdiel od prvoinštančného súdu ale odvolací súd zastáva názor, že kritériám určeným (demonštratívne) v ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. a okolnostiam prejednávaneho prípadu zodpovedá priznanie náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi 1/ v sume 800,- Eur a žalobkyňi 2/ v sume 1.000,- Eur. Odvolací súd preto pri nezmenenom skutkovom stave veci preberajúc tento tak ako bol zistený prvoinštančným súdom napadnuté rozhodnutie zmenil (a vo zvyšku potvrdil) spôsobom uvedeným v I. výroku tohto rozsudku vzhľadom na nasledovné:

10. Odvolací súd nezistil, že by súd prvej inštancie z vykonaných dôkazov vyvodil nesprávne skutkové zistenia. Správne totiž konštatoval, že obvinenie bolo obom žalobcom vznesené uznesením zo dňa 08. 12. 2016 a že boli spod obžaloby oslobodení rozsudkom okresného súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22. 10. 2019, čo znamená, že ich trestné stíhanie trvalo necelé tri roky. Prvoinštančný súd uviedol iba nesprávny výpočet 29 mesiacov, hoci stíhanie trvalo necelých 35 mesiacov. Nesprávnosť v skutkových zisteniach nenašiel odvolací súd ani v záveroch o osobách žalobcov z hľadiska ich trestnej, resp. priestupkovej minulosti, pričom podľa odvolacieho súdu nebolo potrebné, aby sa prvoinštančný súd zaoberal časom spáchania priestupkov. Obaja žalobcovia sú bezúhonní, avšak žalobca 1/ už v minulosti čelil trestnému stíhaniu, ktoré bolo ukončené zmiernom, žalobkyňa 2/ takúto skúsenosť nemá.

11. Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolateľmi, že prvoinštančný súd im priznal nízke náhrady. Odvolací súd zdôrazňuje skutočnosť, že žalobcovia samotní v žiadosti o predbežné prerokovanie nárokov zo dňa 17. 02. 2020 (č. I. 65 a nasl. spisu) ocenili následky trestného stíhanie nastalé v ich osobnostnej sfére na sumu po 1.000,- Eur, ktorú každý z nich z tohto titulu žiadal od žalovanej v rámci postupu nutne predchádzajúceho podaniu tejto žaloby (§ 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z.). Následne síce o rok neskôr žiadosťou zo dňa 22. 04. 2021 (č. I. 63 a nasl.) zvýšili svoju požiadavku každý o ďalších

2.000,- Eur, ale urobili tak (ako sa uvádza v uvedenej žiadosti) „na základe totožných skutkových okolností“ majú za to, že ich trestné stíhanie trvalo tri roky a „v zmysle ustálenej súdnej praxe sa v obdobných prípadoch spravidla priznáva suma 1.000,- Eur za rok vedenia trestného stíhania“. Odvolaciemu súdu nie je známa ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, ktorá by niečo také skonštatovala, resp. ktorá by vôbec poskytovala „návod“ ako v takýchto prípadoch stanoviť výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Naopak, ustálená súdna prax týkajúca sa metodiky peňažného ohodnotenia nemajetkovej ujmy absentuje, a to nielen vo vzťahu k zákonu č. 514/2003 Z. z., ale aj vo vzťahu k všeobecnej úprave nemajetkovej ujmy v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako to konštatuje aj Ústavný súd SR (pozri jeho rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 224/2023 zo dňa 27. 04. 2023). Preto sa prvoinštančný súd nedopustil a ani nemohol dopustiť odklonu, resp. rozhodnúť nekonzistentne so žalobcami označeným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/125/2019 (ktoré takisto nerieši ako určovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy), ak sa pohyboval v referenčnom rámci vymedzenom samotnými žalobcami v ich žiadosti zo dňa 17. 02. 2020. Inak povedané, ak žalobcovia sami pociťovali, že vyplatenie po 1.000,- Eur im bude primeranou kompenzáciou za neoprávnené trestné stíhanie, tak ani odvolací súd nevidel dôvod toto neakceptovať ako východiskový bod pre posúdenie toho, aké peňažné zadostučinenie bude v danom prípade adekvátne. Z toho dôvodu odvolací súd vychádzajúc z prvoinštančným súdom (správne) zisteného skutkového stavu považoval za primerané priznať žalobcovi 1/ náhradu nemajetkovej ujmy celkovo v sume 800,- Eur, keďže tento už s trestným procesom v minulosti skúsenosť mal a žalobkyni 2/ celkovo v sume 1.000,- Eur, lebo pokiaľ ide o jej doterajší život a pomery nepreukázalo sa u nej nič zásadné, čo by odôvodňovalo zníženie náhrady.

12. Súčasne vzhľadom na uvedené nebolo povinnosťou okresného súdu uvádzať výšku odškodnenia za mesiac trestného stíhania ako to namietali žalobcovia a pokiaľ prvoinštančný súd uviedol, že to má byť 100,- Eur mesačne, nie je to norma referenčná, ktorá by mala svoj základ v konkrétnom zákonnom ustanovení, ale zrejme skôr poznatok z rozhodovacej praxe zohľadňujúcej individuálne okolnosti v tom-ktorom konkrétnom prípade. Nie je preto opodstatneným tvrdenie žalobcov, že súd prvej inštancie mohol túto sumu iba navyšovať a nie znižovať. Odvolaciemu súdu sú pritom známe rozhodnutia najvyšších súdnych inštancií, ktoré v konkrétnych prípadoch odobrili kompenzáciu nemajetkovej ujmy napr. v rozsahu 1.000,- Eur za mesiac – avšak v prípade väzby, resp. 600,- Eur za mesiac trestného stíhania, z čoho je zrejmé, že rôzne okolnosti prípadu môžu viesť k rôznym záverom, pokiaľ ide o odškodnenie ujmy z hľadiska času trvania neoprávneného zásahu ako jedného z kritérií. Súčasne to znamená, že rôzne prípady treba posudzovať rôzne (a obdobné prípady rovnako), čo presne dokumentujú aj súdne rozhodnutia, na ktoré žalobcovia poukázali ešte vo svojom vyjadrení zo dňa 27. 12. 2021 (č. I. 92 a nasl. spisu). Súd prvej inštancie teda v tomto smere nijak nepochybil, svoje úvahy dostatočne vysvetlil a celkovo jeho rozhodnutie spĺňa kritériá ust. § 220 ods. 2 CSP. Preto nejde ani o nepreskúmateľné, či inak svojimi obsahovými náležitosťami vadné rozhodnutie, ako to tvrdili odvolatelia. Napadnuté rozhodnutie je odôvodnené dostatočne na to, aby z neho bolo jasné, na základe čoho im prvoinštančný súd prisúdil dané peňažné plnenie.

13. Pri rozhodovaní o úroku z omeškania sa odvolací súd riadil právnou úpravou úrokov z omeškania obsiahnutou v § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (ďalej len „nariadenie“) v znení účinnom od 01. 02. 2013. Podľa § 3 nariadenia v znení účinnom od 01. 02. 2013 je výška úrokov z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Do omeškania so zaplatením náhrady nemajetkovej ujmy sa žalovaná dostala podľa § 563 OZ dňom 14. 08. 2020, kedy právnomu zástupcovi žalobcov 1/ a 2/ bolo doručené oznámenie o neuspokojení nárokov od žalovanej. Čas plnenia totiž nebol určený právnym predpisom, rozhodnutím súdu ani dohodou účastníkov. Žalobca 1/ má nárok na úrok z omeškania zo sumy 150,- Eur (800,- Eur mínus 650,- Eur už priznaných prvoinštančným súdom) až do zaplatenia vo výške 5 % ročne a žalobkyňa 2/ má nárok na úrok z omeškania zo sumy 350,- Eur (1.000,- Eur mínus 650,- Eur už priznaných prvoinštančným súdom), nakoľko výška základnej úrokovej sadzby ECB bola ku dňu 14. 08. 2020 na úrovni 0,00 % ročne, čo po zvýšení o päť percentuálnych bodov predstavuje sadzbu 5 % ročne. Odvolací súd pri posudzovaní vzniku nároku na úroky z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/257/2019, resp. 7Cdo/339/2021.

14. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok prvoinštančného súdu, musel podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP rozhodnúť o trovách celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania). Žalobcovia mali plný úspech ohľadne základu žalovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a len jej výška závisela

od úvahy súdu. Zamietnutie žaloby v prevyšujúcej časti predstavuje dôsledok úvahy súdu. Preto odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP rozhodol tak, že žalobcom 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania aj odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).